

Karabinek samopowtarzalny Maschinenpistole 507

7,92 mm Karabinek samopowtarzalny Maschinenpistole 507

Żołnierze niemieccy/Volkssturmu nad rzeką Odry, styczeń 1945 roku

Historia i budowa konstrukcji

Broń, która została specjalnie zaprojektowana dla niemieckich oddziałów Volkssturmu, które zostały utworzone w dniu 25 września 1944 roku. Początkowo oddziały złożone w „ochotników”, gdzie bardzo często występowały mężczyźni, którzy znajdowali się już poza wiekiem poborowym. Jakość tych jednostek była więc często bardzo słaba, jakby nie powiedzieć mizerna. Dla tych jednostek na początku wydawano broń zdobyczną, które Niemcy zdobyli na podbitych krajach podczas II Wojny Światowej oraz także jeszcze starszą, z okresu Wielkiej Wojny oraz jeszcze starszą, którą magazynowano w składnicach wojskowych. Oczywiście nie było to rozwiązanie idealne. Bardzo często były to konstrukcje o różnych kalibrach, stosująca różnego typu naboje, które nienormatywne dla niemieckiej armii, nie były produkowane w III Rzeszy

Niemieckiej. Nawet jeżeli posiadano większą ilość amunicji, którą zdobyto wraz z bronią, było pewne, a zdawano sobie sprawę, że i tak się ona skończy bardzo szybko. Dlatego też docelowym rozwiązaniem miało być uzbrajanie żołnierzy Volkssturmu w broń opracowaną w ramach Primitiv-Waffen-Programm. Program ten miał pozwolić na opracowanie tanich oraz mechanicznie mało skomplikowanych konstrukcji, które miano wytwarzać w założeniu w wielkiej ilości.

To właśnie do tej „rodziny” należał pokazany na zdjęciach egzemplarz MP 507. Choć samą broń oznaczono jako MP – Maschinenpistole, tak naprawdę był to karabinek samopowtarzalny. Broń została skonstruowana przez niemieckiego inżyniera Karla Barnitzkego. W zakładzie firmy Gustloff-Werke. W broni został zastosowany zamek półswobodny, gdzie jedynym elementem poruszającym się w broni podczas oddawania strzału, był zamek z przykręconą do niego obudową. Tego typu zastosowany zamek powodował zmniejszenie odrzutu samej broni, co miało ułatwić prowadzenie w miarę celniejszego ognia dla niewprawnego strzelca, często starszego wiekiem. Sama broń miała być jak najbardziej uproszczona konstrukcyjnie, dlatego miała być produkowana z wytłoczek czy pasowanych blach, skręcanych ze sobą lub nitowanych. Jednak tego typu rozwiązania zastosowane w broni powodowały, że sama broń nie była w praktyce możliwa do naprawy w warunkach polowych.

Żołnierze niemieccy/Volkssturmu nad rzeką Odry, styczeń 1945
roku

Była to broń samopowtarzalna, w której została wykorzystana nieco nowatorska metoda w tej klasie broni – gazowego późnienia otwarcia zamka. Gazy prochowe przez cztery otwory w nieruchomej lufie wydostawały się do otaczającej ją komory gazowej, która stanowiła część zamka. Tam parły na zamek, nie pozwalając go otworzyć, dopóki ciśnienie po opuszczeniu lufy przez pocisk nie spadło do bezpiecznego poziomu. Sama metoda mocno nowatorska, jednak nie przyjęła się w konstrukcji karabinków i karabinów samopowtarzalnych.

W celu wprowadzenia dla nowych broni jak największej unifikacji, zdecydowano się na użycie amunicji pośredniej stosowanej w oddziałach Wehrmachtu, czyli Kurzpatrone 7,92 x 33 mm oraz zastosowania takich samych wymiennych magazynków, jakie zostały zastosowane w karabinkach samoczynnych Sturmgewehr 44 (wcześniej Maschinenpistole 43/44). Sama amunicja była łatwiejsza w produkcji, jeżeli chodzi o materiałochłonność w porównaniu do standardowego naboju Mauser 7,92 x 57 mm, co wówczas było bardzo ważne.

Z powodu tego do czyich rąk miała trafić nowa broń, zrezygnowano w konstrukcji broni z selektora ognia i nowa broń nie mogło prowadzić ognia ciągłego, tylko ogień pojedynczy, podobnie jak w pistoletach samopowtarzalnych. Brak wyszkolenia spowodowało by w bardzo „nerwowej sytuacji” najprawdopodobniej szybkie opróżnienia magazynka strzelca.

Kolba broni bardzo często była wyprofilowana z wyciętego kawałka deski, z powodu jak najprostszej konstrukcji, była przynitowywana lub przykręcana do samej broni. Wszystko miało na celu jak najszybszą produkcję broni.

Ekspонат pokazany na zdjęciach należy do zbioru Forta Gerharda – Muzeum Obrony Wybrzeża w Świnoujściu.

Podstawowe dane taktyczno-techniczne broni

Państwo: III Rzesza Niemiecka

Producent: Gustloff-Werke

Rodzaj broni: karabin samopowtarzalny

Produkcja seryjna: 1944 – 1945

Wyprodukowano: około 10 000 egzemplarzy

Kaliber broni: 7,92 mm

Zastosowany nabój: 7,92 x 33 mm Kurz

Wymiary konstrukcji:

Długość broni – 960 mm

Długość lufy – 380 mm

Masa broni niezaładowanej: 4,27 kg

Autor – zdjęcia: Dawid Kałka/Internet

Bibliografia

1. Karabiny karabinki i pistolety maszynowe Encyklopedia długiej broni wojskowej XX wieku – Żuk Aleksandr B.
2. Witold Głębowicz, Roman Matuszewski, Tomasz Nowakowski: Indywidualna broń strzelecka II wojny światowej, Warszawa 2010
3. https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:VG_1-5